

de commandant van de tweede compagnie en een twintigtal manschappen gedood en een groot aantal gewond. Alle leiding ontbrak, weerstand werd nauwelijks geboden en vrijwel ieder trachtte door de vlucht of door overgave het vege lijf te redden. Negen officieren, twee vaandrags en ongeveer driehonderd onderofficieren en manschappen gaven zich aan de Duitsers over¹ –

honderden vluchtenden kwamen spoedig in en bij Wassenaar aan, schrik en ontsteltenis verspreidend met verwarde en angstaanjagende verhalen.

Later in de ochtend werd de voorhoede van een tweede bataljon dat dichter langs de kust door zwaar duinterrein van Katwijk-aan-Zee uit naar het Wassenaarse Slag opgerukt was ('de volledig bepakte troep was vermoeid en hongerig; er was geen ontbijt verstrekt'), door dezelfde Duitsers uiteengeslagen; bij die gelegenheid viel hun een welkome hoeveelheid pantserafweergeschut in handen.² De rest van het bataljon zou om twee uur 's middags samen met een derde bataljon dat uit de richting Wassenaar opgerukt was, een aanval inzetten; die was weer slecht voorbereid; hij kwam overigens niet eens tot uitvoering. Boven Valkenburg daalden namelijk kort voor twee uur parachutes (er werden voorraden afgeworpen) – die werden voor parachutisten aangezien die, zo vreesde men, de terugweg zouden afsnijden. Toen op dat moment de in de duinen verscholen Duitsers begonnen te vuren, vluchtte, 'met uitzondering van enkelingen', het gehele uit Katwijk-aan-Zee afkomstige bataljon in de grootste wanorde naar dit dorp terug. Het derde bataljon waagde geen aanval en marcheerde later in de middag weer in de richting van Wassenaar. Geen van beide bataljons had ook maar één man verloren.³

Van Den Haag uit werd zo mogelijk nog minder succes geboekt. In de middag van de 11de mei stelden twee bataljons zich bij Scheveningen op om noordwaarts de duinen in te trekken. Uren gingen verloren door een verwarde schietpartij met z.g. Duitsers en Vijfde Colonnisten die zich bij Scheveningen in een stilstaande trein zouden bevinden; de trein bleek leeg te zijn. 's Avonds om zes uur begon de eigenlijke opmars. Nog geen Duitser had men ontmoet toen die opmars om acht uur afgebroken werd.

Bij Delft werden de 11de enkele geïsoleerde groepjes Duitse luchtlandings-troepen krijgsgevangen gemaakt, maar de hoofdgroep op de autoweg wist zich te handhaven. Ook hier liep een Nederlandse aanval dood op eigen vuur. In de nacht van de 11de op de 12de trokken de Duitsers een eind in de richting van Overschie.

Zo ook, van 'Ockenburg' uit, *Graf* von Sponeck met zijn driehonderd-

¹ A.v., p. 227. ² A.v., p. 228–29. ³ A.v., p. 229–31.